

Femeia și Família

foaie beletristică-literară.

Apare în 1 și 15 a fiecărei luni.

Abonamentul: pe an 10 cor., $\frac{1}{2}$ an 5 cor., $\frac{1}{4}$ an 2 cor. 50 bani. Pentru România: pe an 14 lei. $\frac{1}{2}$ an 7 lei. Un număr 50 bani.

Scriitori moderni.

Grigorie Alexandrescu.

Între scriitorii români Grigorie Alexandrescu ocupă un loc de frunte, și un loc de onoare între genii străini. El a scris, în o epocă, când mișcarea literară română era foarte modestă, limba puțin cultivată și totuși a creat opere literare de mare merit, unele neperitoare.

Grigorie Alexandrescu s-a născut la 1812 în Tîrgoviște, din părinți săraci. Studiile și le-a făcut la București, ajutorat parte de unchiul seu, parte de binevoitori, cum era familia Eliade, Câmpineanu etc. Alexandrescu încă dă băiat dădu semne de mare inteligență și de iubire pentru literatură, pe care avea să o cultive mai târziu cu talentul seu condeiu.

Alexandrescu ocupă mai multe funcții de stat, până sus la fotoliul ministerial. La 1859 sub vodă Cuza a fost ministru interimal, dar nevrînd a rămânea definitiv, a fost numit la 1860 membru în comisia pentru unificarea legilor celor două principate unite, cu sediul în Focșani. Aici fu lovit de o paralizie intelectuală, aşa, că de aci înainte el nu mai scrise nimic. Marele poet era un mort în privința spirituală și în aceasta stare Alexandrescu a trăit mulți ani, până la 1885, anul morții sale.

Alexandrescu a scris poesii încă de tiner, dar scrierile sale circulau înțâi ca manuscris. Din aceste a scos în tipar o colecție la 1838 cu titlul: „Poesii originale, elegii și fabule“.

În prosă Alexandrescu a scris puțin, un memorial despre călătoria, ce a făcut-o, împreună cu Ioan Ghica, pe la mănăstirile din Oltenia sau România mică.

Ca în toate scrierile sale și în acest scurt memorial ese la iveală spiritul de observație, talentul și iubirea de țeară și de neam a lui Alexandrescu.

Eată în un mic pasagiu ce frumoasă icoană ne dă asupra ținutului, ce l-a vizitat:

„Acum eram aproape de România mică — zice el, în drum spre Oltenia. — Această parte a țării este cea mai bogată în suveniri istorice și mănăstirile ei, pădurile, munții, riurile ce o adăpă, toate poartă un caracter de slăbiciune și de mărire. Cântecele haiducilor, tradițiile populare, costumul pitoresc al pandurilor, toate arată un popor născut pentru arme și demn de a le purta. Valoroșii Băzești, nobili cavaleri ai patriei și ai libertății; preotul Farcaș, general al Românilor; bătrânul Manta, banul Craiovei, spaima Tătarilor, și amieul lui Mihaiu-Viteazul; și însuși acel Mihaiu, fala oştirilor și eroul Creștinătăii, sunt fii ai acelui pămînt“.

În afară de acest memorial, Alexandrescu a scris în versuri *meditații, elegii, epistole, satire și fabule*. În toate aceste se resimte spiritul fin al poetului, ear' unele sunt adumbrate de melancolie, care pentru sufletele locuitorilor sunt ca un balsam de alinare. Poetul, atins de năcăzuri, își deplângă însuși trecutul seu trist. În poesia: „Anul 1840“, d. e. zice:

„Puteam să vrea, iubite, din zilele mele perduite
„Zile, ce în vecinie și iau repedele sbor.
„Puteam să venire din ele am plăcute,
„A fost numă în durere varietatea lor.“

Și mai departe:

„Dupa suferință multe înimă să nu treacă;
„Lanțul, ce în veci ne-apăsa, uităm căt de greu;
„Reul să face fire, simțirea amorțește
„Si trăiesc în durere ca în elementul meu.“

Alexandrescu era de natură vesel și dacă unele din poesiile lui poartă timbrul melancoliei, aceasta e o urmare a amărăciunilor vieții poetului.

Eată ce zice în privința aceasta Ioan Ghica în schița sa „Amintiri despre Gr. Alexandrescu“:

„A zice de Alexandrescu că a fost poet, și poet de un talent superior, nu este destul. El a fost un suflet mare și nobil, o inimă curată și generoasă, vesel și glumeț; îi plăcea societatea aleasă, și dacă căteodată căuta singurătatea, era mai mult ca o alinare la amărăciunile vieții, de aceea și scrierile lui dintr-acele momente respiră o stare de întristare melancolică a sufletului seu.“

Poesii de-ale lui Alexandrescu cu sujet național și de toată frumusețea sunt între altele „Umbra lui Mircea la Cozia“, „Răsăritul lunii la Tismana“, „O impresie dedicată oștirei române“ (1846) și altele.

În poesia aceasta din urmă, dedicând o strofă vitejilor dela Călugăreni, unde știm că Mihaiu-Viteazul a raportat strălucita victorie asupra Turcilor, Alexandrescu eternizează următoarea frumoasă și caracteristică legendă:

„Spun, că în urma luptei, în Asia bogată,
„Dacă Maometanii vedea căteodată
„Un armăsar ce npreajmă-i căta el sforâind;
„Cuprinși d'adâncă spaimă ziceau cu infiorare,
„Ca el a văzut umbra acea ingrozitoare
„A înțele să în Viteazul asupra loviad.“

Din toate însă Alexandrescu e măiestru în fabule. Ca fabulist e primul și neîntrecut la noi, sbiciuind scăderile societății și a unor oameni.

Ioan Ghica zice în schița sa amintită, că unele din fabulele lui sunt atât de perfecte, încât le-ar fi subscrise fără esitare și marele fabulist francez, Lafontaine, ear' prof. M. Străjanu apreciând în „Enc. rom.“ scrierile lui Alexandrescu, zice:

„În Alexandrescu se află unite și desvoltate în mare măsură aplicarea spre meditație și melancolie, entuziasmul pentru ideile mari și, în special pentru aspirațiile naționale ale epocii sale, și spiritul satiric, exprimat cu multă măiestrie în satire și epistole și mai ales în fabule. Fabulele sale sunt originale nu numai prin

Cu începutul anului al doilea li-se născu un copil, un băiat cu părul negru și cu ochii catifelați, ca ai tatălui seu.

Sosirea acestui mic Iacob „mult iubitul“ departe de a reci sentimentele celor doi soți sau de a-i distraje din gingășia lor, le mărî intimitatea.

Robert era mai mult ca ori când îndrăgostit în femeia sa. O iubea precum un artist își iubește opera. Primind-o din mâinile mai celor fecioară și ferită de turburătoarele emoții ale inimii și ale sensurilor, cum e scutită o floare în boboc, oare nu o inițiază el în amor? Nu văzuse oare el cum floarea la căldura desmerdărilor, se deschise încet pe încet și se desvoltă fericită?... Ioana, din partea ei, adora cu o ferventă idolatrie pe omul distins și seducător, pe stăpânul bland și forte, care o învățase să guste bucuria pe cît de perfectă, pe atât de rară: amorul în căsătorie. Bogați amândoi, nu știau ce sunt năczurile lipsei de bani, cari în căsătoriile cele mai succese, causează supărări amare și îngrițădesc nori reci.

Cabinetul Romanelor.

Doliul văduvei.

De

André Theuriet.

Sunt femei de o rară taree sufletească, cari resistă loviturilor sortii. Altele, și nu mai puțin interesante, lovite în culmea fericirei, nu opun durerii nici o rezistență. Se lasă în voia ei, asemenea acelor rose înflorite înainte de vreme, cari surprinse de o bruscă întoarcere a iernii zac turtite sub greutatea stratului de neauă. Ioana de Mauve era una din aceste femei. Moartea neașteptată a bărbatului seu, răpit în timp de trei zile de o anghină infecțioasă, o lăsase sdrobitoră și nimicită.

Orfană de tată și mamă ieșise în vîrstă de nouăzeci și cinci ani din mănăstire, ca să se mărite după Robert de Mauve.

160.

forma, ci multe și prin subiectul lor formă figurată el „spune fără sfială“ multe adevăruri crude, sbiciuind abusurile, fățărnicia, ambițiunea și mândria neintemeiată, desertăciunea și prostia; făcând pe mulți să se îndrepte, numai văzându-și tipul ridicul în această oglindă a viților“.

Ca exemplu reproducem fabula: »Boul și vițelul«, în care sunt ridiculisați aceia, cari ridicăti din întemplantare pe o treaptă socială mai înaltă, nu vor a mai recunoaște rudele și prietenii, în societatea căror au trăit mai înainte, oameni, de cari se află ici-coleau și între noi. Ear schiță aceasta scurtă credem a o termina mai bine cu sfatul, ce-l dă I. Ghica și care e următorul:

„Tinerilor români ai generației, care se ridică le zic: Fiți patrioți și modești că Alexandrescu, și când voiți să știți cum să glorifică faptele cele mari, cetiți Odele și Elegiile lui; când voiți să știți cum se ride de ambițioșii de rînd și cum se bicuiește vițul, cetiți Satirele și Fabulele lui Alexandrescu.“

Boul și vițelul.

*Un bou ca toți boii, puțin la simțire
În zilele noastre de soarte ajutat
Să decât toți frații mai cu osebire
Dobândi 'n cireadă un post însemnat*

*Un bou în post mare? Drept cam ciudat vine,
Dar' asta se întemplă ori în care loc:
Decât multă minte, știi că e mai bine,
Să ai totdeauna un dram de noroc.*

*Așa de-a vieței veselă schimbare
Cum și de mândrie, boul stăpânit.
Se credea că este decât toți mai mare,
Că cu dînsul nimeni nu e potrivit.*

*Vițelul atuncia plin de bucurie,
Auzind că unchiul să a facut boer,
Că are clăi sumă și livezi o mie:
• Mă duc, zise îndată, nișel fără să-i cer.*

*Fără a perde vreme, vițelul pornește,
Aunge la unchiul, cearcă a intra;
Dar' pe loc o slugă vine și-l oprește:
— „Acum doarme, zise, nu-l pot supera“.*

*— „Acum doarme? ce fel! pentru ântâia-dată
„După prânz să doarmă! obiceiul lui
„Era să nu șează ziua nici-o dată;
Astă somn nu prea-mi place, și o să i-o spuiu“.*

*— „Ba să-ți cauți treaba, că mănușe trânteală,
„Sa schimbat boerul, nu e cum să știi:
„Trebuie înainte-i să mergi cu sfială,
„Primit în casă dacă vrei să fiu“.*

*La o mojicie atâtă de mare,
Vițelul răspunde că va aștepta;
Dar' unchiul se scoală, pleacă la plimbare,
Pe lângă el trece, fără a se uita.*

Lumea îi aducea de model de căsnicie; eu un fel de nuansă de invidie îi numea: „Fericările de Mauves“. Ei înșiși, mândri de nestrămutata lor fericire făceau cu naivitate să bată la ochii tuturor.

Durere! pe acest pămînt, unde totul e atât de trecător și nestatornic, omul ar trebui să vorbească despre fericirea sa încet, ca la mort.

Supărarea doarme la ușa fericiților; somnul fiu ușor și cel mai mic sgomot poate să trezească. În decursul anilor dintâi ai căsniciei lor, tinerii soți se stabiliseră în Paris. Nu-și părăseau domiciliul, decât vara sau toamna când petreceau pe țermul mării sau în Elveția. Dar' Ioanei de să se ură de aceste vilegiaturi de hasard, unde omul nu se simte ca acasă și unde nu mai există intimitate. Ioanei îi plăcea la teară; ar fi voit însă să guste repausul și farmecul libertății în condiții mai puțin banale ca acele ce le oferă viața din hotel, adecață într'o locuință a ei proprie pe care să-i arătă după gustul său. Robert, care se îngrijea de femeia sa

*Cu mâhnire toate băiatul le vede,
Însă socotește că unchiu-a orbit;
Căci fără nădără nu putea a crede,
Că buna sa rudă să-l fi ocolit.*

*A doua zi earăsi prea de dimineață,
Să-i găsească vreme la dînsul venit;
O slugă, ce-afara îl vedea că îngheță,
Ca să-i facă bine de el pomenit.*

*„Boerule“, zice, „așteaptă afară
„Ruda dumitale, al doamnei vaci fiu“.
— „Cine? a mea rudă? mergi de-l dă pe scară;
„Nam astfel de rude, și nici voi să-l știu“.*

Tatăl și fiul.

De

J. Klecanda.

— Stai, cine ești? resună un glas puternic în linștea nopții și să audă cum zurăie pușca sentineliei.

— Garda — răspunde un glas în intuneric.

— Care-i signalul? întrebă sentinelă.

— Pușca la picior — e răspunsul.

— Să parola?

— Vezzano — răspunde comandantul gardei, apropiindu-se. Garda salută.

— E totul în ordine? — întrebă oficerul. Soldatul răspunde afirmativ.

— Dar' sentinelile vecine?

— Dela sentinelă din stânga nu aud nimic cam de un sfert de cias — răspunde soldatul.

— Cine-i acolo în sentinelă?

— Infanteristul Pedroni.

— Ah, el e acolo? zice înceț oficerul. — E bine. Știi, că dușmanul e pe capul nostru. Și știi și aceea, că legile militare nu cunosc milă și îndurare.

Garda pleacă înceț mai departe. Oficerul trase una cu sabia prin aer și soldaților, cari îl urmău, li-să părăsesc că aud un rîs înăbușit. În curând figurile nocturne sosiră la o stâncă, unde trebuia să stea sentinelă. În fine la lumina palidă a lunii au zărit pe Pedroni.

El ședea pe stâncă; pușca fi era răzimată de genunchi. Dormea. Locotenentul să furișă lin la el și-i luă arma. În acest minut soldatul să deșteptă și sări spăriat în picioare.

— Parola! — strigă el confus și să căuta pușca.

— Vezzano — răspunse locotenentul, dar' noi n'avem lipsă de parolă. D-ța ești prisonierul meu — adăuse în urmă.

ca de un copil desmierdat, nu-i putea refuza nimic.

Plecă la teară ca să o surprindă cu un cuib verde, despre care că visase și isprăvă, prin a afla, la marginea pădurii din Compiègne, o proprietate vastă, închisă cu zid, plantată cu frumoși arbori și care se numea La Vernière. Ioanei îi plăcea poziția moșiei. Era în depărtare numai două oare de Paris. Apropiera de capitală permitea de-a considera moșia de un fel de loc de descălecare și de a face din La Vernière locuința principală, Robert cumpără deci moșia, lăsa să se dărime clădirea care avea o înfățișare burgeză, fără caracter, și o înlocuie cu o frumoasă casă de teară în stil englezesc.

În decurs de șese luni dl de Mauves își petrecu timpul parte în Paris, parte în Vernière, supraveghează însuși lucrările de decorări și de mobilare și desvoltă un zel de amorezat la orânduirea cuibului.

Ori cât grăbiră cu lucrul, La Vernière nu fu locuibilă decât eu începutul lui Octombrie, dar' Robert nu voia să amîne pe anul

oficerul numai decât puse o altă sentinelă în acest post periculos și plecă îndărăpt cu mica sa trupă. Înainte mergea Pedroni, după el doi soldați cu puștile gata a le deschide în orice moment, ear în urma lor locotenentul cu sabia scoasă. Mai înapoi vinea încă un soldat; el ducea două puști.

— Am fost foarte obosit, de aceea am adormit — gângăvă Pedroni, ca să se scuze.

— Taci! Când soldatul e în sentinelă trebuie să uite, de osteneală — îi intrerupse vorbele oficerul.

Mica oaste s'a revoltat, când a văzut pe Pedroni escortat de gardă. Soldații erau înfuriați contra camaradului, care să-i uită de datorină, adormind în sentinelă, când viața atâtă camarazi atîrna dela trezia lui. Știau că toții ce soarte va avea, dar nime nu-l compătimă. Numai de tatăl seu, de bătrânelul căpitan Pedroni le era milă. Acesta auzise deja dela locotenent știrea tristă, ascultă și pe fiul său și poruncă să fie pus sub pază strictă. Bătrânelul umbla agitat încocace și încolo și la lumina focului să vedea, că are față desărată. Căpitanul era de o stricteță implacabilă, dar era iubit de întreaga companie pentru dreptatea și bunăvoița, ce o manifesta față de subalternii săi. A avut trei băieți, din cari doi muriseră. Au murit în răsboiu, loviți de armele dușmanilor; au avut moarte glorioasă. Al treilea băiat, cel mai tiner, Pavel, făcea mult năcaz și supărare tatălui său. Era deja cadet, dar într-un regularitate sale ușurătice a fost degradat la simplu soldat. Si acest băiat, pe care cu toată ușurătatea lui, căpitanul îl iubea foarte mult, la rugarea proprie a căpitanului a fost transferat la compania lui, ca să fie mereu înaintea ochilor.

Si acum, eată, el avea greaia datorină să ridice acuzații contra propriului său fiu. Adâncit în gânduri grele, bătrânelul să primble un timp oare-care printre focurile din tabără. Când, obosit se puse să sează pe un minut, zări o figură neagră, care sătuse culcată sub un arbore, dar când văză șezând pe căpitan, să apropie de el. Acesta era al doilea locotenent din companie, care până acum sătuse la o parte culcat sub arbore, privind cu compătimire la nefericitul părinte. A așteptat să adoarmă cîialaltă, ca să poată vorbi cu bătrânelul între patru ochi.

— Domnule căpitan — zise el și puse mâna pe umărul bătrânelui, care să întoarse repede.

— Ah, D-ța ești? Nu te-ai culcat încă?

următor plăcerea de a-și instala femeia în casa visurilor sale. Îndată-ce tapisierul a isprăvit, se inaugura noua locuință.

Luând în stăpânire hala spațioasă, saloanele mobilate în stilul dela finea secolului al XVIII, odăile confortabile din primul etaj, de unde priveliștea se extindea până la rîul Aisne, cel cu cotitură și verde, până la pădurea plină de turme de oi, Ioana bătu din pălmii, sări în grumazul lui Robert și declară că chiar acela îi era paradisul dorit.

(Va urma).

„Poesii“ moderne.

Poesia unui împrumut de bani pe cambiu e protestul, ear împrocesuarea e o odă.

*

Jocul de cărți e prosă, poesia săntăchibitii.

*

Prosa cea mai ordinată e beția, ea însă se termină cu suava poesie — »Katzenjammer«.

— Nu pot adormi. Mă gândesc într'una la soartea băiatului D-tale.

— Mulțumesc, amice! — zise bătrânul și-i strînse mâna prietenește.

— Ce ai de gând să faci cu băiatul?

— Ce să fac? Nu te înțeleg! Regulamentul militar dispune clar. Aci nu este mult de gândit.

— Să va preda tribunalului militar?

— Dar' pot face altceum?

— Să știi ce-l aşteaptă?

— Sentinelă, care în timp de răsboiu greșește contra prescripțiilor, e pedepsit cu moarte prin glonț — zise sec Pedroni. Știi eu foarte bine aceasta. Pavel este ultimul meu copil, dar' totuși nu pot face altceum.

La cuvintele acestele glasul bătrânlui tremura.

— Eu i-aș putea ajuta, dle căpitan!

— Vorbește, spune — zise repede bătrânul și rotindu-și privirea împrejur, să apropiă de locotenent.

— Băiatul e păzit de Vadrella. D-ta știi, ce obligamente are acest soldat față de D-ta. Am vorbit deja cu el și 'mi-a promis, că va lăsa pe fiul D-tale să deserteze. Noaptea e întunecoasă, ceialalți dorm. Toate vor merge bine.

— Crezi D-ta? O Doamne! Cu ce să-ți mulțumesc?

— Eu dară mă duc — zise locotenentul scoțându-și cu greu mâna din mâna căpitanului.

— Nu, nu, nu merge! Nu să poate...

— Pentru-ce nu se poate?

— Întrebă, că pentru-ce? Eu am dat vieață fiului meu, 'i-am dat tot ce poate da un părinte. Una însă nu pot să nu-i permis să-i dau: onoarea, datorința! Dacă eu măș deștepta mâne dimineață fără onoare: năș putea trăi nici un minut. Și dacă eu măș și jertfă pentru el, sunt în drept să primesc dela tine o astfel de jertfă? Tu ești încă tinér: nu te temi, că toată vieața vei fi pradă a remușării conștiinței tale?...

— Si Vadrella! Odată 'l-am scăpat de moarte, dar' pentru aceasta e permis să-l lipsesc de onoare? Vieața nu e a lui: aceasta e proprietatea națiunii, dar' onoarea, dle locotenent, onoarea e proprie, individuală. Rămâi aci, te rog. Pe Pavel Pedroni îl voiu preda tribunalului militar.

Locotenentul dădu din umeri și șezu. El auzi timp lung cum plângerea de amar și suspina căpitanul...

(Finea urmează).

Minte săciască. Doi Săcui mergeau pe jos la Brașov. Pe drum întâlnesc un trecător și-l întrebă, că mai au multă cale până la oraș?

— Mai aveți 10 chlm.

— Nu-i mult, se vine pe fiecare câte 5 chlm. își ziseră Săcuii, și plecară înainte, veseli că au cale scurtă.

Primul amor.

Ne duserăm în pădure, medicul din Auberive și eu, ca să culegem mănătărci. Aceste mănătărci sunt mici bureți cu un miros foarte bun, cari cresc primăvara la tulipina stejarilor.

Ele se ascund prin mușchi, dar' acolo unde cresc, iarba mai verde formează largi cercuri, cari ne arată prezența acestor delicioase criptogamine. Doctorul Ternat era un Bourgignon vesel, robust, bineîncheiat, de coloare brună, cu barbă neagră frizată și cu frumoși ochi bruni, cari aveau ceva călduros, îmbătător ca și vinurile din țeara sa. Eu eram aproape de douăzeci de ani și după-ce am trecut, nu fără greutate, bacalaureatul, venisem să-mi

petrec în ținutul păduros dela Auberive. Ne părăsind nici-o dată până atunci casa părintească, eram foarte naiv și fricos puțin, totuși în butul aparentei mele timidități, simțeam toată puterea de vieță a primăvărei elocotind în vinele mele și eram atât de setos de dragoste, pe căt de mult îi plăcea doctorului bureții. Cu toate că era cu zece ani mai bătrân ca mine, totuși trăiam în bună înțelegere și plăcutul seu umor espansiv mă făcea să nu mă genez de stângăcia mea.

Era în după ameaza unei zile din April. Atmosfera, sub arbori, devinea apăsătoare, muștele începuseră să fie insuportabile și strigătele mai țiglate ale gangurilor prevăsteau furtună. Într'adevăr, în curând picuri mari căzură pe frunzele arborilor sub cari stăteam. La început nu luarăm în seamă aceasta ploaie de April; dar' începând pe început, apa străbătu prin frunzișul încă rar, părae răcoroase se formără prin pădure și în timp de o jumătate de oră, furăm ușa până la pele.

— Știi ce? zise doctorul. Castelul de Valserveux e un pătrar de milă departe de aici; am se cercetez acolo un bolnav, vom profita de aceasta impregnare, ca să ne useăm până va înceta furtuna.

Bolnavul meu, continuă Ternat, este domnul de Erelles, proprietarul castelului Valserveux. El s'a însurat de un an, contra voinței surorilor și fraților sei, cu o prea frumoasă fată fără avere. Căsătoria 'i-a fost nenoroasă, căci de șase luni este lovit de o atrofie musculară progresivă și nu să o mai ducă mult. Tinera doamnă, care cum se zice să a măritat după el numai pentru bani, va avea atunci să se căiască amar. Copiii nu au și natural nici nu vor mai avea. Dacă d-na de Erelles nu va fi părtinită prin testament, familia o va arunca fără milă în stradă, indată ce bărbatul și va fi dat sufletul.

Părăsirăm pădurea ca să luăm pe la margine și mergeam în tăcere prin ploaie. Puținul ce-l aflasem despre oaspeții din Valserveux făcea să-mi lucreze imaginațunea juvenilă. Inima mea ușor de aprins se interesa de romantica istorie a acestei drăgălașe persoane, măritată, pentru frumoșii sei ochi, după un bărbat paralitic, deja designat pentru moarte și ardeam de dorul să cunoce pe d-na de Erelles.

La capătul unei cărări de plopi doctorul Ternat strigă cu un oftat ușor:

— În fine, eată Valserveux!

Prin ceață povoiului, văzui desfășându-se în suriu, dintr-o pădurice de mari arbori, o frumoasă casă dela țeară având în flancuri turnișoare cu coperișe în formă de pâlnii și împrejmuită cu stăbor de scânduri; lângă stăbor era o baltă verzuie, în care cădere picăturilor de apă formau mici cercuri. După câteva minute furăm întroduși într-o sală de mâncare, care servea și de odaie de primit. În vreme ce domnii casei fură încunoștiințați despre sosirea doctorului, o servitoare aruncă un braț de găteje în cuptor. Focul începea să pâlpăe, când o ușă laterală se deschise și d-na de Erelles intră.

În vîrstă de vrăo douăzeci și cinci de ani, îmbrăcată într-o simplă haină sură, a cărei corsaj neted și o fustă strîmtă făceau să apară formele-i plastice d-na de Erelles avea un mers discret și gingăș undulos. Părul negru și foarte neted forma un contrast, cu fața-i albă ca laptele. Sub lungile-i gene plecate să intrevedea doi ochi albastri, cu pleoape lungi. Buzele-i fragede, purpurii acopereau niște dinți foarte albi. Cu blândă voce a unei evlavioase, care vorbește într-o biserică, ne pofti buna sosire.

— Cum se află dl de Erelles? întrebă Ternat, după ce mă presentase.

— Tot așa, murmură ea, fără a-și ridica ochii.

— Dacă permiti mă duc împreună cu d-na să-l văd...

Eșiră împreună și eu rămăsei timp de vre-o douăzeci de minute singur, înaintea focului; dar' suvenirul frumuseței de crin a d-nei de Erelles îmi ținea societate și nu-mi părătimul lung. Când reapăru amândoi, continuă cu voce lină o conversație, începută fără îndoială în culoar și Ternat zise:

— Forțele 'i-se perd și musculatura îi scade tare...

Două crete verticale se formă în mijlocul frunții netede a d-nei de Erelles și buzele 'i-se încrăpătă fără voie.

— Nu e nici o speranță de vindecare?

— Hm! zise Ternat cu o mișcare de față profesională; mă tem că nu... În fine, o să încercăm cu electricitatea... Nu te descușrăja doamnă, în curând... Si acum permite-mi doamnă să-mi iau rămas bun îndată ce furăta se va fi domolit...

Absorbită în meditație sa, d-na de Erelles părea a nu auzi... Si iată că deodată își ridică din nou spre noi desmerdătorii sei ochi albastri:

— Nu, nu, protestă ea, d-na precum și domnul d-tale amic, veți rămâne aici peste noapte; să nu vă cugetați la plecat pe o astfel de vreme!... Mă duc să dispun a vi-se găsi odăile. Timpul în adevăr, se strică de tot.

Eu aruncai lui Ternat o privire atât de expresivă, încât îmi ghică dorința că să rămânem. Ternat surise, mulțumit și primi.

Doamna de Erelles se depărta și noi ne uscărăm în colțul focului ascultând cum ploaia lovea în geamuri, pe când o servitoare așternea masa. Când sosi timpul prânzului, dl de Erelles așezat într-un fotoliu pe care-l împingea o maică, apărându în sala de mâncare. Corpul seu era uscat ca o frunză. Capul singur își păstrase proporțiunile, ear' fața-i slăbită era palidă ca de mort! Mânila îi tremura și maica de caritate era silită să-i dea mâncarea ca unui copil, ceea-ce-l făcea iritabil și provoca accese de mănie la cea mai mică stângăcie a maicei. Precum se poate gândi, prânzul era lipsit de veselie. Domnul de Erelles numai pentru aceea vorbea ce să-l îngăduiescă pe Ternat cu întrebări asupra dietei ce avea să urmeze. Doamna de Erelles stătea tăcută și meditativă. O afiam adorabilă și o deplângeam. Privind-o pe furiș, mă îmbătam de farmecul ochilor sei albastri, de obrajii albi ca laptele, de grația undulătoare a mișcărilor sale.

Toate aceste îmi înlanțuise să inimă. Ea fără îndoială, observă aceasta, căci de mai multe ori 'i-am surprins între genele-i lungi privirea fixată cu atenție asupra doctorului și a mea, ca și cum ne-ar fi studiat pe rind. Îndată după prânz dl de Erelles, fiind săzile să scuză și cu fotelul în care sedea, fiind earăși împins de maica și soția sa, ajunse în odaia sa ce era în parter. Ternat și eu, stând față în față luarăm cafeaua și apoi fiind că doamna casei nu mai reapără, aflarem de bine să ne urcăm în etaj unde ne erau odăile.

Odăile noastre erau față în față. În odaia mea focul ardea plăcut. Ne având voie de durmit mă pusei înaintea cuptorului și începui să visez cu frumoasa doamnă de Erelles. Afară vîntul părea că plângă și eu ascultam fremetul pădurii care sămăna cu al mării.

(Finea urmează).

Portretul.

*Privesc mereu portretul, il iau aproape 'n mâna,
Să 'ti-l sărut odată, un dor mereu mă mâna...
Dar' par că 'ti văd mânuța sfioas'amenințând,
Să-ți apere gurița de-al dorului meu gând,
Ca dulcea ta icoană — curată să rămână!*

*Ah! Stăpânit de farmec, de îl sărut odată
Cu gândul prieteniei, cu inima curată:
Aș vrea, din depărtare prin vis să mă privescă,
Aș vrea să simți sărutul, de care te sfiești,
Și gândurile mele — în suflet să-ți străbată.*

Al. Aciu.

Călăuz de bal.

De sub Cheia-Turzii, Ianuarie c.

Măți rugat, iubiți prieteni, să vă scriu ceva de actualitate în noua voastră foaie. De actualitate? Ce să scriu? Mă gândeam. Să scriu despre romanul princiar al curții saxone sau despre vizita cutării prinț la vre-o curte împărătească. Acestea ar fi actuale, dar' visita de prinț mă interesat mai mult, căci și nouă ne-a făcut vizita un prinț și petrece de câtva timp în mijlocul nostru. Da, un adevărat prinț, care cauzează multă bucurie la o mare parte a oamenilor. E veselniceul prinț *Carneval*.

Cu gândul la acest prinț, vecinie tinere și ferice, am răsfoit printre suvenurile tinereții, — suveniri eternizate în dragi file, cu myssotis și alte floricele — și descooperit-am printre ele, asemenea unui savant scrutator în vre-o veche bibliotecă, un foliant de mare preț.

M'am bucurat mult de foliantul meu, căci dacă se nimicea cumva, omenirea, fără îndoială, suferă o mare și ireparabilă perdere. Da, poate că d-v. iubiți cetitori, veți suride, dar' aceasta aşa e. Căci foliantul meu cuprinde un complet călăuz pentru baluri și petreceri. Și apoi nimicirea unui astfel de lucru n'ar însemna o ireparabilă perdere?...

Câte vîi aduceți aminte nu-mi revoacă acest călăuz. În minte că 'l-am compus în colaborare cu mai mulți prieteni și am voit să-ți scot în tipar, dar' neavând *pîțule* (pe vremea aceea erau pîțulele în curs) și din lipsa de editori și mecenăți, lucrul, ca multe alte lucruri bune, a rămas baltă. Aș vrea și ați să încerc editarea lui. Dar' mă tem, că voi păti tot aşa, căci editori și acum sunt rari, ear' *coroanele* (azi sunt coroanele în circulație) nici de present nu-mi fac năcaz prin buzunare.

Așa stănd lucrul, 'mi-a venit bine la socoteală rugarea voastră și numai decât m'am hotărît, să fac din el un estras pentru »Femeia și Familia«

E adevărat, că prințul Carneval e în toiul seu maiestatic, dar pentru mine stăpânirea lui numai atunci înclină spre apunere, când a trecut balul „Reuniunii femeilor române din Sibiu“ și balul studenților din Blaj, dela Trei-sfînti.

Reuniunea din Sibiu, cum aflu, nu va aranja anul acesta bal. Pricina, spun unii, că e „Calicul“, care a spăriat pe damele din Reuniune cu o prea aspră critică în perspectivă. Astfel ele au amînat balul pe alte timpuri mai bune. Studenții din Blaj însă mai harnici și mai puțin timizi, vor da balul lor tradițional, dar' din precauție vor pofti pe „Calicul“ prin o deputație, ea în seara balului să stea în depărtare respectabilă de hotarele Romei-mici.

Dar' să încep cu călăuzul meu.

Drept introducere el are o disertație „filologică“, asupra cuvintelor *bal* și *petrecere*. Din ea rezultă, că balul e cuvîntul italian cam greu de înțeltenit în limba noastră, căci nu are nici un derivat, cum are în italianoă verbul *ballare* = a juca. Stă adeă singur, ca un

cuc. Cu total altcum e însă treaba cu sora lui, cu *petrecerea*. Aceasta are multe rudenii la noi și e iubită cu deosebire din cauza, că damele merg la petrecere — *pe trecere*. Toate vor și sperează a avea *trecere*, damele tinere la joc, domnișoarele la — *măriti*. De aci urmează, că la noi să fac mai multe petreceri, decât baluri.

După această savantă introducere urmează regulele obligătoare.

Eată unele :

Sunt croitori gentili și precauți, cari rețin una din coadele fracului, până ce să achită și ultima rată din preț. Ca nu cumva unii cavaleri să credă, că la bal se poate merge cu fracul fără o coadă, călăuza preserie, că pentru ori-ce bal e obligător fracul cu două coade.

Mai departe gulerul și manșetele nu sunt permise să fie mânjite, decât după al doilea cadril.

Dacă calci pe haina jucătoarei și 'i-o rupi, e regretabil, dar' aceasta nu înseamnă declarație de amor.

Nu se cuvine să te îmbeți de limonadă, ear' dacă calci pe vecinul pe ochiul de găină, să-ți rogi să nu urle și să-ți măngâi asigurându-l, că asemenea lucruri se întemplieră și cu oameni mai de omenie.

Să știi două lucruri: Cine pune pedeckă altuia, cade el, cât e de mare și: E mai bine azi un vals, decât mâne o română. Mai departe ai să știi, cavalerule, că despre cei ce țopăie ca urșii sau ca ursoaicele, nu se poate zice, că danseză. Apoi: Cu cine poți dansa înainte de pașă, danseză și nu amîna pe mai târziu. În fine să se știe: Că pasarea să cunoaște după pene, omul după acela, cu care joacă.

Aceste sunt tot atâtea proverbe de bal, rămase dela protopărinții balurilor și adunate cu multă trudă pentru călăuz. Dar' eată încă câteva proverbe și îndrumări:

Fetele totdeauna sunt mai tinere, de cum să pară. — Dacă vreai să afli etatea vre-unei domnișoare, întrebă-o de câți ani e mama și de aci fă deducțiile necesare. — În sala de bal 'ti-se pot rupe coardele inimii, dar' ghetele de lac nu sunt permise să se rupă.

Nu e iertat să strănuti în fața jucătoarei: catarul nu-l duce la bal.

Fii prește tot cu spirit, ear' când 'ti-se recomandă cineva, să nu uiți a-i zice, că s'audă vecinii:

A; am avut deja onoare.... Ne-am întâlnit la Jidă din colț, de unde am împrumutat fraceurile.

Nu e permis să te îmbeți, decât după miezul nopții. Pe acest timp declarațiile de amor nu sunt obligătoare, dar' eu toate acestea te poți pomeni după bal ca mire. Tatăl fetei poate să-ți facă vizită la două zile, spunându-ți că după declarația făcută, își dă învoieala la căsătorie. Să te măngâi însă, căci lucruri de aceste se întemplieră și în familiile cele mai bune.

*

Așa mai departe. Dar' pentru acum e destul, ear' pe viitor mai multe. Până atunci dorește amabilelor cetitoroare (pe)trecere bună la petreceri, cum ar vrea să o aibă și subscrисul

Însurătel.

Originea cuvîntului tarifă. Cuvîntul *tarifă* sau *tarifă* se derivă dela numele orașului spaniol *Tarifa*. Această localitate se află în sudul estrem al Spaniei, în provinția Cadix, cam patru ore depărtare dela țărul african. Când stăpâneau Arabii ambele maluri ale Mării Mediteranei, la Tarifa se vămuiau corăbiile, cari pleau în largul mării.

STRIGOIUL.

De

Rudyard Kipling.

În istorioara aceasta nu va fi vorbă de alteva, decât tot numai de strigoi. În India sunt multe feluri de strigoi, sunt de aceia, cari au trup gras, rece, bălos ca de mort, se ascund printre crengile arborilor de pe lângă drumuri și pândesc după cei cari trăiește pe acolo. De se întemplieră să treacă cineva pe acolo, 'i-s'ar fi grumazi și se acațără de el. Sunt apoi strigoi și mai înfiorători susținutele femeilor cari au murit în lehusie. Acestea se urcă pe întuneric vagabundează pe drumuri, ori se ascund prin holde în apropierea satelor și cu glas ademenitor chiamă oamenii la ei. Cele pleacă însă după glasul lor, e fiul morții și aici și pe ceealaltă lume. Strigoi această au piciorul întors cu călcăiul înainte și ori-ce om cuminte poate să-ți cunoască îndată. Băieții pe cari îi aruncă mamele lor în fântână, încă se fac strigoi. Acestea se atîn în jurul fântânilor, ori pe la marginile djungelelor; se apropie de femei și le roagă să-ți iee în brațe. Strigoi această însă numai de indigeni se leagă, cu sahibii¹⁾ nici nu stau de vorbă. Nu se știe până acum nici un dat autentic, că ar fi băgat doar' groază și în Englezi; se vorbește însă mult despre un fel de strigoi englești, cari au băgat groază de moarte și în Englezi și în indigeni deopotrivă.

Era o vreme când trebuia să călătoresc mult și peste noapte mă adăpostiam de regulă pe la vre-o bungală²⁾ părăsită. Astfel era și bungala Catmal-Dac. Neglijată, dărăpată și pustie. Poditura îi era de cărămizi roase și crepate, păreții umede, ferestrele pline de murdărie. Era situată într-o ulicioară pustie; canzama,³⁾ care avea să îngrijască de oaspeti, era un indian cărunt, de șepte-ori gârbosit de bătrânețe.

Sosise pe timp de ploaie, împreună cu vînt neastămpărat, care sgâtaia palmierii de sunau ca niște oase uscate. Canzama la sosirea mea își eșise de tot din fire. Cu abundanță de vorbe 'mi-a povestit, că mai de mult fusese în serviciu la un sahib și 'mi-a numit un nume binecunoscut, al cărui purtător dea de un pătrar de veac era mort. 'Mi-a arătat și un portret, Dumnezeu știe de când, aşa de spălăcit, care reprezenta pe stăpânul seu în tinerețele-i preistorice. Înainte cu câteva săptămâni văzusem chipul acestui om pe coperta unor memoare, ce faceau un volum considerabil. Această coincidență de portrete-mi insuflă un nespus sentiment de vechime și pustiate.

Soarele era spre asfințite. Canzama 'mi-a adus în odaie cina. Ce milie rigid! Vîntul scărțăia și isibia ușile, gumea, horăcia și tușia. În curte cam jumătate duzină de șacali adurmea în sus și 'n jos, schelâlindu-se, ear' dincolo de gard o hienă lăsa să 'i-se audă urletul horăitor. Glasul unei hiene ar putea îndupla chiar și pe un saduceu, că morții se reîntorc la viață.

Înainte de culecare am luat la esaminare ușile, spre a mă convinge, că sunt oare încuiate bine, ori nu? Ear' lampa am pus-o în vana din cabina de scaldă. Vîntul o suflă chiar și acolo, ear' lumina ei desemna pe păreți fel și chip de figuri bizare. Fiecare crepătură a casei începuse să vorbească, să cânte.

Tocmai când chiar și ultimul meu soț de pat, sătul de săngele meu se dase somnului, aud în curte cunoșcutul strigăt „stai!“

¹⁾ Sahib—european.²⁾ bungala—osterie, ospătărie³⁾ ospătariu.

al palanchinierilor și aud și cum sunt puse jos trei palanchise.

— Va fi sosit cineva și voește să iee cuartir aci, — 'mi-am gândit eu.

N'am mai auzit însă nici un cuvânt mai mult, și astfel eram de credință, că vueltului m'a sedus. Scurt după aceea aud, că cineva sgâție și deschide ușa odăii de-a lături.

— Va fi vre-un amplioat călător, — cuget eu, care 'și-a adus cu sine și prietenii. Acum vor sta de vorbă vre-un cias ori două și-'mi vor strica somnul.

N'am auzit însă nici vorbă, nici pași. Nici giamantanele de drum nu 'și-le-au depus în odaia de lângă mine. Eram curios, ce s'a întemplat cu palanchisele și am privit afară pe fereastră. În curte nu era nici urmă de om ori de palanchin. Toamna voi am să mă culc earăși, când din odaia vecină aud un fel de sgomot, pe care nici un om cuminte nu poate să-l confundă cu altceva — duruit de bilă de biliard. Nu există sunet, care să poată fi confundat cu acesta. După o secundă se aude și a două duruitură, ear' eu mă culc. Nu-mi era frică — în adevăr nu. Eram curios, ce s'a întemplat cu palanchisele și de aceea m'am culcat aşa grabnic.

În clipa următoare aud pliscănitul duplu al unui carambol, ear' părul 'mi-se ridică vulvoiu. Apoi earăși duruitură și pliscănit, care nu putea să provină chiar de la nimic altceva, decât numai dela bile de biliard. Am cumpărit mult asupra lucrului, dar' eu căt mai mult îmi frământam mintea, cu atât mai verosimil aflam, că un pat, o masă și două scaune — întregul mobilier al odăii vecine — aşa de exact știu imita sonul jocului de biliard. După un nou carambol, care judecat după sunet fusese un quart lung, nu am mai cugetat nimic. Aș fi dat în schimb întreagă India, numai să fi putut fi departe, foarte departe de birtul acela. Duruitură după duruitură, pliscănit după pliscănit urma în continuu. Uneori se auzia pliscănit duplu, apoi earăși duruitură. Nici o îndoelă că în odaia vecină cineva joacă biliard. Dar' nici pomană o masă de biliard să încapă în odaia aceea.

Știi, cetitorule, ce este frica? Nu frica aceea ordinară; frica de rușine, de bătaie, ori de moarte, ei simțul de teroare față de un ce nevezut, care te face să-ți trămure toate măruntale, frica aceea, care îți usucă gâtlejul, îți scoate sudori în palmă și te sgărie la berugă de par că te înădușe. E ceva straniu frica aceasta, — lașitate mare, pe care trebuie să o simți, pentru ca să poți pricepe.

După un joc îndelungat, aproape infinit, în fine a încetat duruirea bilelor, ear' eu, obosit de moarte, am adurmit. Dimineața am întrebat pe canzama, cum să pută călători mai departe?

— Ei! Ce au căutat eri seara aici în curte cele trei palanchise? — îl întreb apoi, aşa cam indiferent.

— N'a fost ieri la noi nici un palanchin, — răspunde canzama.

Am intrat în odaia vecină; lumina soarelui străbatea prin geamuri. Eram teribil de curios. În clipa aceea bucuros aş fi jucat carambol chiar și cu iadul însuși.

— Casa asta a fost totdeauna bungalo?

— Nu, — răspunde canzama. — Înainte cu vre-o zece ori douăzeci de ani, nu-mi mai aduc bine aminte că e de atunci, a fost cafenea.

— Ce?

— Cafenea. Aici obiceiua să joace biliard sahibii cari au clădit calea ferată. Eu și serveam cu brandy. Odăile astea trei,

atunci nu erau despărțite una de alta, erau una și aci jucau sahibii în fiecare seară. Acum însă dorm toți sub glie!

— Și ce mai știi despre ei?

— E de mult de atunci, dar' îmi aduc bine aminte, că un sahib burduhos, care vecinie era mărios, odată 'mi-a zis următoarele:

„Toarnă aci brandy, hane Mangal“. Eu 'i-am turnat, el s'a plecat pe masa de biliard, să dee. Capul 'i-se pleca tot mai în jos, tot mai în jos, până-când deodată sahibul a căzut pe masă. Când am alergat la el să-l ridică, era mort dejă.

Acum sunt luminat. Am deci și eu strigoiul meu propriu. Strigoiu de primul rang, autentic! Strigoiu ce joacă biliard!

Am intrat în odaia mea și am descris întemplarea până în cele mai mici amănunte ale ei. Sunetul jocului de biliard îl descrisesem aşa de viu, încât 'mi-se părea că aud de nou pliscănierea bilelor: Clic! Clic!

Ce-i asta? Asta fu un carambol. Fără nici o teamă alerg în odaia vecină, căci acum era ziua. Jocul nevezut continua cu celeritate de necrezut. Nici o minune, — un mic guzgan sprintenel alerga în sus și în jos pe postavul întins pe podele, ear' o bucătă din peravazul unei ferești, mănată de vînt se tot lovia de sticla geamului.

Era imposibil să nu auzi drept joc de biliard sgomotul acesta. Dacă îmi închideam ochii, credeam chiar și după această descoperire, că mă aflu în apropierea unei mese de biliard. Notițele despre cele întemplate peste noapte, le-am rupt.

Când am plecat, Cadir Baes, servitorul meu, 'mi-a spus apoi că trei părechi de palanchinieri fiind ajuși de ploaie pe drum, au voit să intre la bungală să ceară adăpost; el însă s'a temut că-mi vor strica somnul. I-a mituit deci cu doi peșeni mari, și astfel s'a dus mai departe.

Aceasta e istoria strigoiului meu.

Baba surdă. — Auzi babă clopotu?

— O mai aude-l focu.
— D'auzi babă vioara?
— Pare c'o aud abia...

Din Maroc.

În Roma vechilor Romani se afla templul primivit al zeului Ianus, care era întotdeauna deschis și să închidea numai atunci, când statul roman nu purta răsboie cu nimenea. Cât a existat statul roman, numai de două ori a fost închis acest templu, mai în urmă sub domnia împăratului August, dar' numai pe timp scurt.

În zilele noastre, în cari unii visători sperează în pacea eternă, dacă ar exista un astfel de templu, ar trebui să stea, ca și pe vremea Romanilor, mai mult deschis, decât închis. Căci abia se termină un răsboiu în o parte a globului pământesc, să începe un altul în altă parte. Uneori sunt chiar în câte două locuri răsboie sau răscoale săngeroase. Așa este aceasta în prezent. Un răsboiu este în Venezuela (America-sudică), care însă se pare a se termina în curând, ear' o răscoală mare, care se desvoală în un formal răsboiu, este aproape de Europa, în sultanatul Marocco, în nordvestul Africei.

Africa... eată în scurt interval al doilea răsboiu pe pământul acestui continent, stăpânit de rassa neagră și plin de misteruri. Ori căte călătorii s'a făcut în timpul mai nou în aceasta parte de pământ și ori căte colonii s'a așezat pe malurile ei și mai spre înăuntru, Africa este și va rămânea încă în multe din părțile ei interne plină de misteruri.

Dar' să ne întoarcem la Marocco. Cine călătoresc prin sudul estrem al Spaniei, prin frumoasa țeară a portocalelor, va fi negreșit ispitit să treacă îngusta strîmtoare de mare dela Gibraltar și să puie piciorul pe pămîntul Africei.

Călătorul se află atunci în Maroco...

Tura pe la Gibraltar în Maroc a făcut-o înainte cu o jumătate de veac (1853) poetul nostru Alexandri, singurul Român, care nu numai că a fost în Maroc, dar 'și-a și descris călătoria sa, cu titlul: *Călătorie în Africa*.

Africa cu misterurile ei, Africa cu

»*Lacul Ciad și munții Lunei, cu lustru 'ngrozitor și cu*

»*Nilul-alb, căruia să 'nchină un cumpăli, negru popor...*

acest continent, atunci și mai misterios, îl întrigă pe poet și-l facă să treacă Măderana.

El a cercetat o parte a Marocului, a trecut prin munții Uadras, a vizitat câteva orașe și sate, a stat de vorbă cu Arabii, aducând la Moldova, pe lângă impresii, câteva proverbe și cuvinte arabe și sub impresia sentimentului de iubire, ce o are Arabul pentru calul seu, a compus după un cântec arab, tomai în munții Uadras, cunoscuta poesie:

El R'baa.

Sultanul de Maroc
Are 'n împărătie
O sută și o mie
De armăsari cu foc,
Dar' jur pe Dumnezeu!
Că el cu veselie
'Mi-ar da avere-a-i mie
În schimb pe calul meu
— La Allah, illa Allah
U Mhamed rasul Allah!

Alexandri, cu soțul seu de călătorie, trecând în drumul dela Tanger spre Tetuan, prin un sat arab, ne povesteste următoarea întemplată:

„Un al treilea sat se ivește în calea noastră pe la 11 ore — scrie poetul. Trebuie să trecem prin el, și după recomandația dragomanului nostru, Hagi-Mustafa-Ben-Ali-Cuniali, să nu facem nici un sgomot pentru că să atragem atenția Arabilor; însă de abia intrăm în el și Angel, tovarășul meu de voaj, luând cornetul meu de argint, sună o fanfară răsunătoare. Pe loc toți locuitorii casselor esă în grabă cu somnul în ochi, și indignați de sumeția unor Ghiauri ca noi, încep a ne batjocori și a ne amenința cu pumnii; femeile scuipă și copiii aruncă petri după noi.

„Fără prezența soldatului Pașii din Tanger, ce ne întovărășește, nu cred că am scăpa teferi din mijlocul acestei horde de barbari; dar' la glasul poruncitor al soldatului, Arabii reîntră în bordeiele lor, ca niște cânii infuriați, și noi ne depărtăm rîzînd de figura spăriată a dragomanului“.

De cănd s'a întemplat aceasta scenă au trecut 50 de ani. În Maroc, ca și în alte părți multe s'a schimbat, razele civilizației au pătruns tot mai mult, cu deosebire pe la tărîii mării, dar' una a rămas neschimbată: *ura nestinsă* a locuitorilor băstinași față de străinii creștini, *față de ghiauri*. Aceasta ură e generală în întregul Maroc, la toată populația Mahomedană.

Marocco, pe o întindere de 800 mii km. are cam 9 milioane și jumătate de locuitori, din cari peste 5 milioane sunt Berberi (și tuaregi), 3 milioane și jumătate Arabi, apoi 200 mii Negri, 150 mii Evrei și 5000 Europei.

Berberii sunt locuitori de baștină, ear' Arabii cucericitori. Pe timpul Romanilor (sub imperiu) ținutul Marocului de azi forma două provincii, cu numele Mauretania. Tânărul după căderea imperiului roman, pe la 700 d. Chr.

au venit Arabii și supunând pe Berberi, s'au așezat aici. Ei au introdus islamul și au dat organizației de stat timbrul, ce-l are până azi.

În fruntea statului stă un Sultan, cu putere nețermurită, ear' după el are mare autoritate șeriful, mai marele religiunii. Autoritatea Sultanului însă nu e recunoscută pe întreg teritorul, marcat sub numele de Marocco și nu de toate triburile, sau e recunoscută numai temporar. Cum diferitele triburi sunt iubitoare de libertate și foarte răsboinice, în Marocco sunt dese răscoalele contra Sultanilor.

Tatăl Sultanului actual asemenea a avut să se lupte mult cu răsculații. El a murit la 1894 și 'i-a urmat pe tron fiul seu mai mic Muley Abdul-Azis, cel mai mare Muley Ismael fiind închis în arest, unde se află și acum.

Actualul Sultan este tânăr, abia de 25 ani. El nu e dușman al creștinilor și al civilizației europene, pe când tatăl seu era cu sentimente dușmane față de creștini și trecea de mohamedan ortodox. Dar' tocmai simpatia lui Abdul Azis față de străini nu e binevezută la popor și aceasta în răscoala actuală încă trage la cumpăna. Fiind mare ură față de creștini în tot Maroceul, unele triburi au fost fanatisate și cu aceasta devisa, de către capul răsculaților. Acestea e un soldat curios, care să cobořă la țeară din munții Atlas și fanatisând poporul a pășit ca pretendent de tron. În modul acesta s'a încins flacăra răscoalei și de odată cu aceasta s'a început prigonirea creștinilor, astfel că unele puteri au trebuit să trimită nați de răsboiu pentru apărarea supușilor lor.

De present lupta decurge cu noroc schimbăcios între trupele Sultanului și răsculații, dar să vede, că norocul înclină pe partea acestui din urmă, întrucât se poate crede știrilor venite din lăuntrul depărtat al țării.

În numărul viitor vom serie mai departe despre stările din Marocco.

Corbul și maică-oa.

— Fabulă. —

*Corbul sus la codru căzu bolnav greu
Si'n doagă de mărtie sta'n copacul seu
Ear' într'un fag mare altătura 'n codru
Sta plângându'l măsa, ofțând fără moștu
Si văzând-o corbul ofțând fără seamă.
Se 'ntoarse și-i zise: »nu mai plângem mamă
Ci mai bin' te roagă către Dumnezeu
Si la Preacurata, către fiul seu
Si căți sfînți 'n ceriu
Se scap să nu periu...
Ear' bătrâna coarbă 'i-a răspuns ofțând:
»Oh fiicuțul maică, ce ai fost socotind!
Dar' uude se astu, unde este un sfânt
La care pe lume, fiind pe pămînt
Carnea de pe trupu'i să nu-i fi furat?
Oasele la codru se nu-i fi cărat?...»*

*
*Cel-ce numai rele face pe pămînt
La un rău când pică, n'află nici un sfânt.*

Cn.

FELURIMI.

Nepunctualii. S'a întemplat în Londra. Șeful unui mare magazin de modă a introdus o carte, în care aplicații în serviciu, dacă veneau târziu, aveau să inducă cauza întâzierii.

Mulți din oamenii de serviciu locuind prin suburbii, de obicei scusele erau următoarele: Am scăpat trenul, a venit târziu omnibusul, etc. în diferite variații.

Cu timpul s'a obișnuit, că numai cel dintâi scrierea în carte o scuză oare-care, ear' ceialalți, cari veneau după el, scriau: detto. În o zi s'a întemplat, că cel dintâi a scris

în carte drept scusa de întâzire următoarele:

— Nevastă-mea s'a bolnăvit; a născut gemeni.

Toți ceialalți întâziați au scris: detto. Mare fu mirarea șefului văzând, că vre-o 20 din oamenii lui de serviciu au fost binecuvântați în aceeași zi cu gemeni. Mai curios a fost însă, că la bucuria aceasta erau părinți și cățiva ucenici minori, cari asemenea celorlalți, fără să cetească scuza celui dintâi, au scris: detto.

*

Teatre vecchi. În Paris, după cum serie ziarul francez *»Revue de Paris«*, primul teatru stabil s'a deschis în 1548. În Londra numai la 1576. Dar' Londra în curând a întrecut Parisul. Când la 1629 s'e edifica al doilea teatru în Paris, în Londra deja erau 17 teatre.

Actorii englezi erau tratați foarte mașter. Regele Henrich VIII. și regina Elisabeta 'i-au reglementat foarte aspru; erau considerați ca niște rău făcători, prigoniți, și supuși la bătaii chiar. Actorul nu era om liber și societățile teatrale trebuiau să stee în serviciul vre-unui nobil.

Cu toate aceste să aflau mulți, cari să dedicau carierii teatrale, de oare-ce producțile teatrale erau foarte iubite de public și teatrele aduceau bune venituri.

După reprezentărie publicul mergea de obicei în birt, împreună cu artiștii și autorii de piese. Aici să declamau poesii și autorilor li-se faceau ovății.

Se spune, că între aceia, cari nu lipseau nici-o dată dela aceste conveniri, era un tânăr cu păr castaniu și cu privire blândă, altcum de naturel vesel și iubitor de petreceri. Publicul îl aplauda, când declama vre-o poesie sau când ținea vre-un discurs artistic. Încolo publicul să interesa puțin de el. Cei ce însă îl cunoșteau mai deaproape, ziceau, că tânărul va ajunge departe cu vremea. Alteun numele lui cinsti era: *Shakespeare*.

*

Biletul liber. Un renomit actor francez dădea la femeia, unde locuia și la copila ei, bilet liber la teatru în seara când avea și el rol. Într-o seară era o scenă, în care răsculații voiau să omoare pe actorul din vorbă. Scena accasta întrată irită pe băiată văduvei, care era cu mamă în parter, încât să seculă și strigă tare:

— Stați, nu-l omoriți... căci atunci nu mai căpătam bilet liber...

*

Mirosul de pămînt. Cu toții știm, că după ploile de veră se ridică din pămînt umed un miros cald și placut. Aceasta e mirosul de pămînt. Un savant englez a făcut de curând descoperirea, că mirosul acesta îl produce un bacteriu, cu numele *ladotrix odorifera*, care acopere pămîntul în miliarde de exemplare. Elementul lui e umezeala, dar' viează și în uscătire. Când e uscătire bacteriile stau amorțite, dar' îndată ce dau de umezeală, se deșteaptă și produc în aer miros placut. Bacteriul nu e stricăios nici unei vietăți.

*

Critică la masă. Unul din cele obiceiuri, cari produc multă indispoziție în viața familiară, fără îndoială este criticarea măncărilor. Mai rău influențează asupra familiei însă atunci, când critica o face tatăl familiei, care nu se gândește, căt de stricăios influențează creșterea copiilor sei și ce însușiri rele le lasă în viață. Știm din experiență ce oaspeți neplăcuți sunt acei copii, cari nu se bucură de nimic, sunt nemulțumiți cu toate

și tot critică. Si precum se obișnuește omul de mic așa este și mare. O însușire respingătoare se desvoală în caracterul copiilor prin ce causează oare neplăcute nu numai altora, dar' mai adeseori lor însăși.

Sigur, este dreptul stăpânului casei să critice dacă măncările nu sunt pregătite bine, critica însă s'o facă după măncare. Făcând așa nu numai că își va căști multumirea femeii sale și o va dispune ca la pregătirea măncărilor să fie cu atențione îndoite, ei va preveni ivirea unei indispoziții, amăriaciuni la masă, care deranjează tihna măncării, ear' repetindu-se poate să dea naștere chiar și la boala de stomac. Ear' când măncările sunt deosebit de bune, e corect dacă tatăl familiei aduce o merită laudă femeii sale prin ce tuturor le cade măncarea mai bine și mai ales copiii măncă mai cu poftă. Întemplierându-se însă căte odată ca măncarea să nu fie de tot reușită, părinții să treacă cu vederea și să mănânce, ca și cum măncarea ar fi de tot bună. Observând tatăl și mama o astfel de purtare la masă, prin aceasta copiii vor prospera nu numai în ce privește sănătatea, ei se va alege din ei oameni mulțumitori și recunoscători, și oriunde vor ajunge în viață lor vor fi oaspeți bineveniți și conlocuitorii plăcuți.

*

Nebunii de-ale modei. O revistă engleză serie următoarele despre nebuniile modei:

De multe ori singuraticii au influențat moda. Unele mode și-au avut originea dela capete încoronate sau alți oameni renumiți, cari au inventat ceva nou spre a-și ascunde defectele corporale. Uneori a jucat rol și caprițul.

Regele englez *Richard III.* și-a căptușit rocurile cu vată, ca să-și ascundă disformitatea corporului. În curând curtenii și alții au imitat pe rege, deși nu aveau lipsă ca el.

Tot din asemenea motiv a purtat împărăteasa *Eugenia crinolinul*, care a devenit general la damele din Europa și l-au purtat și bunicele și mamele noastre.

Regelui Franției *Henrich III.* îi placea să se împodobească cu multe giuvaere și purta cercei. Natural că curtenii l-au imitat și moda aceasta a trecut și în Anglia.

Lui *Carol I.* regele Angliei îi placea să se îmbrace în vestimente albe de mătăsă. Când și-a făcut intrarea în Edinburg, la 1633, avea o suită de 300 cavaleri, toți în haine albe de mătăsă.

D-ra *Fontanges*, favorita regelui francez Ludovic XIV. a încântat pe rege la o vînătoare prin aceea, că desordonându-și se părul și l-a legat cu o panglică albastră. Aceasta întemplieră a creat un nou curent de modă. Diferitele frisuri au dispărut și damele mult timp și-au legat părul cu panglici albastre.

Petru-cel-mare a auzit, că o damă de onoare favorită să apleasă asupra orchestrei Curții, din pricina uniformei negre, care o predispunea spre melancolie. A doua zi orchestra a apărut în uniformă roșă de carmajin cu șinoare aurite. Orchestra curții rusești poartă și azi această uniformă.

„Moda reoglindează caracterul unei epoci“ zice proverbul. Aceasta să văzut și pe timbul directorului francez. Oamenilor le trebuia totul nou și nimic nu părea absurd sau grotesc. De aceea să purtau în Paris în gerul iernii opinci (sandale) pe piciorul gol, ear' în degetele picioarelor să purtă inele. Să îmbrăcau apoi hainele umede, ca cu atât mai mult să ese la iveală formele corporale.

*

Instinctul animalelor. Humboldt, marele naturalist a spus-o de mult, că animalele prezintă catastrofele din natură. Aceasta s'a văzut și la irumperea vulcanului Mon-Pelée. Înainte de catastrofă șerpii și șopârlele s-au refugiat din împrejurimile vulcanului, iar animalele de casă erau foarte neliniștite.

*

Din prorociile vremii. Pe lângă prorocul Falb s'a mai ivit un proroc al vremii. F. Kratochwill din Bohemia care prezice pe baza experiențelor, ce le-a făcut până acumă, următorul timp pentru anul 1903. Ianuarie va fi mai toată luna uscată cu temperatură plăcută. La 3, 10, 14, 17 și 26 Ianuarie va fi puțină ploaie și zăpadă. Februarie, prima și a doua fază frumos; a treia: vînt și zăpadă; a patra: frig și ger. Martie, prima fază: timpul mai ploios și cu ceată; a doua: inconstant și ploaie; a treia: geruri și furtună; a patra: variabil cu ger, zăpadă, ploaie și câteva zile senine. Aprilie, primul quart: timp inconstant, ploaie și zăpadă, apoi timp de primăvară. Mai începe cu ploaie și inundații; apoi câteva zile frumoase și în urmă vijelii. În ultimul părțar timpul e cețos și cu demineți foarte reci. Iunie, la început uscat apoi ceată. Iulie, cald cu câteva zile ploioase la urmă. August, foarte variabil. Septembrie, ploios, și frumos pe la sfîrșit. Octombrie: frumos dar' rece. Noemvrie: ceată dar' frumos la urmă. Decembrie: frumos la început, dar' geruri la sfîrșit.

Din viața lui Bismarck. În memoarele contelui Keyserling, un bun prieten al lui Bismarck, ceterim, că aflându-se cancelarul de mai târziu la Petersburg, în calitate de ambasador, făcea dese excursiuni la țeară și stătea pe vorbă bucuros cu țărani.

Odată fiind la moșia unui nobil rus, agrări pe niște țărani, zicându-le:

— Ei, fraților, cum sunteți mulțumiți cu hoarnele (urloale)? Vedeți ce bun stăpân aveți, că vă clădit case cu urloale.

— Apoi de, domnule, răspunseră țărani, cu urloale merge bine. Lănceput ce e drept, am avut mult năcaz, dar de când le-am astupat asem pace cu ele.

De-ale bucătăriei.

Ferbarea cărnei. La ferberea cărnei trebuie să avem în vedere unele împrejurări.

Dacă carneea să pună în apă ce clocoște albumina din ea iasă și se formează de-asupra ei o crustă tare, care reține sucul cărnei și totodată oprește ca căldura se străbată în ea. O astfel de carne va fi plină de suc și foarte gustoasă, dar' trebuie feartă timp mai îndelungat. Fibrele cărnei, venind în atingere cu sucurile inferbentate, devin moi și fragede. Ferbându-se carneea în modul acesta vom avea supă mai puțin bună.

Dacă din contră carneea se pună la foc în apă rece, atunci partea cea mai mare a sărurilor ce le conține să disoalvă. Supa devine foarte bună și gustoasă, iar' carneea perde foarte mult din puterea nutritoare și din gust.

Dacă voim însă că carneea să-și păstreze bunul gust și totodată să fie și supa bună, atunci să pună într-o apă ferbinte de 50° C. și după aceea să ferbe. Prin aceasta procedură o parte a sucului cărnii trece în supă, înainte de ce ar fi eșit albumina, dar' nu iasă atâtă încât carneea să devină rea și fără gust. Spuma ce se formează la suprafața supei este albumina ce a eșit din carne.

Frigându-se carneea, prin influența unsoarei ferbinți se formează asemenea un strat de albumină, care reține sucul cărnii, și prin aceasta devine mustoasă și cu gust.

Înălțindu-se în carne, și mai ales în cea de porc, adeseori se află trichină și baccili periculoși sănătății, pentru nimicirea acestora este consult, ca atât carne de fript cât și cea de fert să se taje în bucăți subțiri și să se frigă la o temperatură de peste 70° C.

Ne scutim aşadar sănătatea dacă lăsăm ca carneea să se fearbă sau să se frigă cât se poate de bine. Carnea proaspătă nu este potrivită nici pentru fript nici pentru fert. De aceea trebuie păstrată 1—2 zile în loc răcoros și ferit de muzezeală.

Prăjitură cu mere. Luăm 27 deca făină fină și 20 deca unt proaspăt se amestecă la olaltă și apoi frecându-se bine se adaugă: 11 deca de zăhar pisat, 4 gălbinișe, o linguriță de rum și un deca de drojdiuțe dissolvate în puțin lapte. Din aceste se prepară un aluat, care împăturându-se de 3—4 ori și lăsându-se apoi să odihnească acoperit bine timp de o jumătate de oră se pune într'un caserol (tipsie) care se unge cu unsoare. Aluatul se lasă mai întâi ca să se coacă pe jumătate, după aceea se umple cu mere fin tăiate, cu nuci sau migdale (mandule) cu stafide, zăhar și puțină scorțisoară. După aceea se lasă până să coace bine.

* Din România. *

Din țara liberă a fraților nostri avem să comunicăm cetitorilor câteva știri plăcute, despre evenimente petrecute la sărbători și de atunci încoace.

La sărbătorile Crăciunului, Anului-Nou și Bobotezii Regele Carol, însotit de prințul moștenitor și de curtea regală, a luat parte la serviciul religios, care s'a făcut cu o pompă deosebită, conform obiceiului stabilit de mult.

Regelui și prințului moștenitor li-s'a făcut ovații pretutindenea. Din incidentul Anului-Nou Regele a dat pentru armată un înalt ordin de zi, în care poftea oficerimii și soldaților An-Nou fericit

Tot la Anul-Nou s'a dat la palat un splendid bal de curte, la care a fost invitată elita capitalei.

În seara balului întreg palatul era feeric iluminat; erau prezenți o mare afluență de invitați.

Au fost trei mese. La prima au luat parte M. S. Regele, M. S. Regina, familia princiară, toți ministrii, corpul diplomatic și înalții demnitari ai statului. La celealte două mese au luat parte restul invitaților.

La orele 12 noaptea a început dansul, care a durat până la 5 dimineață. O mare animație a domnit în tot timpul balului.

Din incidentul sărbătorilor, societățile de binefacere din București și particularii cu stare au dat multe ajutoare săracilor. Curtea regală a premiers cu exemplu. Din partea Maiestăților Lor Regelui și Reginei și a Altețelor Lor regale Principelui și Principesei României, s-au împărțit pe la săracii din București, precum și la cei din Iași, Craiova, Bârlad și alte localități din țară, 35.000 lei în bani, lenne și îmbrăcăminte.

Numărul săracilor ajutați este de 1830 numai în București.

În ajunul Anului-Nou, noaptea, un viscol groaznic a bântuit în întreaga țară.

Arbori au fost desrădăcați, case descoperite, stilpi telegrafici și telefonici răsturnați, iar' sîrmele rupte. Circulația trenurilor a fost întreruptă în mai multe puncte. Unele trenuri au fost troenite. În unele orașe viscolul a fost mai violent, a dărîmat coșuri, a luat acoperișuri, a făcut o mulțime de stricăciuni pomilor. Furtuna a făcut mari stricăciuni și în porturi. Pagubele sunt considerabile.

La Ateneu a fost espusă săptămâna trecută bustul micului prinț Carol, care a stors admirarea tuturor, căți l-au vizitat. Bustul a fost făcut de o bucureșteancă, d-ra Maria Drăghicescu, elevă la academia regală de arte din Florența. Bustul a fost esecuat după o fotografie și este o lucrare de artă în toată puterea cuvențului, ca execuție și ornamentație. Reușita bustului denotă un talent artistic extraordinar al d-rei Drăghieescu, care a obținut în străinătate mai multe premii. D-ra Drăghicescu este primul sculptor-femeie la Români.

Tot la Ateneu a fost, până în 15 Ian. v. o frumoasă expoziție de pictură. Talentatul pictor Marinescu-Vâlsan a espus o mulțime de tablouri: peisagiuri și scene din natură, reușite foarte bine. Expoziția a avut mulți admiratori și pictorului i-s'a adus laude meritită.

Tablourile lui Marinescu-Vâlsan ne înfășoară dragile lumei și păduri ale pămîntului românesc,

De-ale casei.

Cum se spală iarna padimentul colorat. Apa pentru spălat trebuie să fie călduță și la fiecare fierie de apă se adauge o lingură de salmiac. Padimentul spălat cu astfel de apă se usucă cu mult mai curând și devine curat și frumos.

*

Pentru cleit. Pregătim un fel de cleiu (sindeticon) din trei table de gelatină albă sfărimate, peste cari se varsă atâtă oțet, ca să se formeze o materie cam groasă, pe care o punem apoi să se inferbinte bine. Dacă cleul nu e destul de gros i-se mai adauge ceva gelatină.

*

Dacă voim ca ferestrele să nu înghețe să le spălăm cu apă, în care punem puțin glicerin.

*

Curățirea obiectelor de aur și argint mai bine să face așa, dacă punem apa să se fearbă și cernem în ea, prin săta deasă, cenușă. Cu leșia aceasta spălăm obiectele cu o mică perie d. e. cu o perie de dinți.

*

Contra crețelor de obraz. Se iau:

30.0 migdale dulci pulverizate.
10.0 migdale amare pulverizate.
5.0 Balsam de Peru.
5.0 miere albă.

Din acestea se face o pastă. Din aceasta se ia o bucată de mărimă unei aluni și frecându-se în mâna cu apă se unge obrazul.

*

Pomadă pentru întărirea părului. Se face din:

30.0 unsoare de porc.
30.0 său de berbece.
4.0 ulei de migdale dulci.
2.0 balsam de Peru și
1.0 tinctură Benzöe,

Haină de iarnă. Fig. 1 prezintă o haină simplă și frumoasă, care se poate face ușor din orice stofă de lână. Rochia este împreunată prin două cusături: una la mijlocul părții din nainte și alta înapoi și se terminează în un volan-serpentin, care se ridică puțin la partea din apoi și peste care se aplică o bandă. Aceasta este cadrată de o bordură în coloare deschisă și se atașează cu nasturi, cari poartă frumoase ornamente de trifoiu. Stofa se întinde la spate cât se poate de bine peste căptușala taliei, care se așează strins pe corp și se încheie înainte. Părțile din nainte ale taliei sunt așezate în mijloc într-o cută (faltă) lată, care se incopiează la stânga și se croiește pe talie. Gulerul taliei este acoperit cu trei bande așezate una lângă alta, fiind fiecare din ele încadrată în bordură de stofă de-

Nr. 1. Haină de iarnă.

schisă și provăzute la capete cu nasturi frumoși. La gulerul hainei se aplică o cravată neagră de mătăsă. Mâncile, cari în jos sunt largi, se terminează în mangete.

*

Haină pentru fetiță de 4—5 ani. După modelul nr. 2 haina de fetiță se croiește în modul următor:

Căptușala părții din nainte a taliei conform fig. 9 se ia indoit și spatele, conform fig. 8 se croiește din o singură bucată. Până la linia care desparte pieptul de partea din jos se formează numai din stofă, se încrețește și se coasă pe căptușala taliei marcată prin linia ce se vede în fig. 8 și 9. În decoltagiu se aplică mătăsă încrețită ear' la gât un ruche îngust din aceeași mătăsă. Gulerul se acoperă cu guipure (dantele) și se bordează cu un plissé îngust de mătăsă. La mijlocul mâncilor, cari se încrețesc se aplică o primă de mătăsă ear' la finea mâncii manjete.

Observăm la acest loc că formele pentru croit se scot din modele alăturate cu ajutorul unui instrument asemenea unui pinten, cu care apăsăm pe liniile figurilor din modelul de croitoră sub care se așează o coadă de hârtie. Formele astfel obținute se combină exact după numerii indicați. Urmând acestor indigări chiar și acele onorate cetitoare, cari nu sunt prea deprinse cu croitul vor fi în stare să confecționeze albiturile și hainele necesare pentru trebuințele familiei. În casă când aceste indigări nu ar fi suficiente, pentru orientare redacțunea foii »Femeia și Familia«, cu placere dă deslușirile dorite, eventual chiar și forme gata.

În cadrul posibilității »F. și F.« va da tot felul de modele de croitoră pentru albituri și haine potrivite tuturor etăților. Asemenea va ține onor, cetitoare în curenț cu confecțiunile cele mai moderne de haine și alți articoli de modă. Cu un cuvânt »Femeia și Familia« va căuta să subvenționeze tuturor lipselor familiilor noastre române.

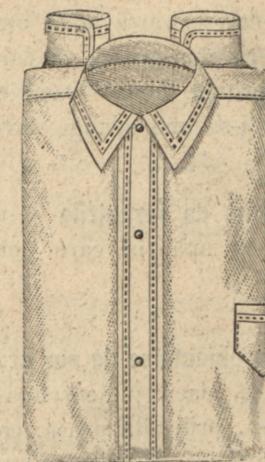
și apare tot mai bine redactat. — Zile noi au apărut: »Revista Bistriței« în Bistrița în locul foii literare »Revista ilustrată«, care a început; »Lumina și Adevărul« în Șeitîn; »Calicul«, foaie umoristică în Sibiu. Cele două dintâi sunt săptămâna, »Calicul« lunar.

*
Din Veneția vin știri triste despre vechiile zidiri. Anul trecut s'a dărîmat, cum știm, Campanille (elopotniță) biserică S. Marc. Acum s-au constatat mari crepături în zidurile palatului Dogilor, în partea unde e biblioteca.

Nr. 2. Haină pentru fetiță de 4—5 ani.

Un nou serum contra tuberculozei aflat, după cum se serie din Paris, Dr. Marmorec, șeful institutului Pasteur din Paris. Bolnavii tratați cu acest serum s-au vindecat de oftică. Medicii apreciază favorabil noul serum.

Nr. 3. Camașă bărbătească.

Din Viena se vestește, că arhiducele Eugen voie să abzece de rangul ce-l are, ca Ioan Ort și Wölfing, ca să poată lua în căsătorie pe o frumoasă fată de simplu cetățean, vînzătoare în o cofetărie.

*
Marconograf, aşa se va numi telegrafia fără sîrmă, după numele inventatorului ei, a italianului Marconi.

 Posta redacției.

Rugăm pe toți aceia, cari doresc numeri de probă, să ne comunice adresa, ear' pe aceia, cărora li-să trimis nrul 1 și nu voesc a abona foaia, ii rugăm respectuos a ne retrimitrii nrii primiți.

Binevoitorilor, cari ne-au felicitat și încurajat, sincere mulțumite.